

Az Opus Dei prelatúrának válasza a Da Vinci- kódra

Sok olvasót nyugtalanítanak a Da Vinci-kódban megjelent és a kereszténység történetéről és teológiáról szóló állítások. Szeretnénk emlékeztetni arra, hogy a Da Vinci-kód egy kitalált mű és nem megbízható információforrás ezekben a kérdésekben.

2007.03.03.

A könyv közérdeklődés tárgyává tette a Biblia eredetét és a keresztény tanítás olyan központi elemét, mint Jézus Krisztus istensége. Ezek fontos és tanulmányozásra érdemes témák, és reméljük, hogy az érdeklődő olvasókat motiválja, hogy azon számos tanulmány olvasására, amely a témáról a tudományos irodalomban elérhető.

Azok az olvasók, akik kutatást végeznek és kritikusan ítélik meg, fel fogják fedezni, hogy a Da Vinci-kód állításait Jézus Krisztusról, Mária Magdolnáról és az egyháztörténeletről a neves tudósok körében nem ismerik el. Például a könyvben gyakran olvasható gondolat, hogy Krisztus istenségének tanát Konstantin római császár találta ki a IV. században politikai okokból. A történelem azonban világosan bemutatja, hogy az Újtestamentum és a legkorábbi keresztény írások is a Krisztus istenségébe vetett hitről

tanúskodnak. A Da Vinci-kódban szereplő más hiteltelen állításokról lásd még a Crisis magazin cikkét (link) vagy a Catholic Answers (Katolikus válaszok) gyakran ismételt kérdéseit. Azoknak az olvasóknak, akik időt szakítanak a Da Vinci-kódban felmerült témák mélyebb tanulmányozására, ajánljuk Amy Welborn A Da Vinci-kód feltörése című könyvét, vagy A Da Vinci blöfföt, Carl Olson és Sandra Miesel regényét.

Azt is szeretnénk tisztázni, hogy az Opus Dei ábrázolása a Da Vinci-kódban helytelen mind az összképet mind a részleteket illetően, és felelőtlenség lenne véleményt alkotni az Opus Deiről a regény alapján. Akik többet szeretnének megtudni az Opus Deiről, olvassák el Dominique LeTourneau Isten műve - Opus Dei című könyvét vagy John Coverdale Uncommon Faith (Rendkívüli hit) című könyvét. További téves

információk, amelyeket az Opus Dei-ről ad a könyv, az alábbi cikkben olvashatók.

1. Az Opus Dei és a szerzetesek

A Da Vinci-kód egészében az Opus Dei tagokat szerzetesként vagy még inkább a szerzetes karikatúrájaként ábrázolják. Mint minden katolikus az Opus Dei tagok is tisztelik a szerzeteseket, de az Opus Deiben nincsenek szerzetesek. Az Opus Dei világi emberekből és egyházmegyes papokból álló katolikus intézmény és nem szerzetes rend.

A hit élése az Opus Dei felfogásában nem jelenti a világból való kivonulást mint a szerzetesek számára. Az Opus Dei inkább abban segít az embereknek, hogy mindennapi világi tevékenységeikben és azok által kerüljenek közelebb Istenhez.

Az Opus Dei „numerárius tagjai”, a kisebbség azért választja a cölibátus

hívását, hogy a Opus Dei tevékenységeinek szervezésében méginkább rendelkezésre álljon. Nem tesznek fogadalmat, nem viselnek szerzetesi ruhát, nem alszanak szalmazsákon, nem töltik minden idejüket imádsággal és vezekléssel és semmilyen más módon nem élik úgy az életüket, mint ahogy a Da Vinci-kód szerzetes figurája. Azokkal ellentétben, akik a szerzetesi létre kaptak meghívást, a numerárius tagoknak állandó világi foglalkozásuk van.

Valójában a Da Vinci-kód az Opus Deit homlokegyenest ellentétesen mutatja be. A szerzetesi hívás olyan embereknek való, akik a világból visszavonulva keresik az életszentséget. Az Opus Deiben az emberek a világ közepén, a társadalomban élik keresztény hitüket.

További magyarázat vezető katolikus forrásokból: *Az Opus Dei a világi életről.*

2. Az Opus Dei és a bűnözés

A Da Vinci-kód tévesen úgy írja le az Opus Dei-tagokat, mint akik gyilkolnak, hazudnak, elkábítják az embereket, és egyébként is erkölcstelenül viselkednek, azt gondolva, hogy ez jogos, ha Istenért, az egyházért vagy az Opus Deiért teszik.

Az Opus Dei egy katolikus intézmény, amely hűséges az Egyház tanításához, egyértelműen elítéli az erkölcstelen viselkedést, beleértve a gyilkosságot, a hazugságot, a lopást és általában a károkozást az embereknek.

A katolikus egyház tanítja, hogy soha senki nem tehet rosszat még egy jó ügy érdekében sem.

Az Opus Dei célja, hogy az embereknek segítsen integrálni a hitüket és a hétköznapi tetteiket, hogy a tagok a lelki képzés és támogatás segítségével erkölcsösebbek legyenek és ne erkölcstelenebbek. Az Opus Dei-tagok, mint mindenki más, néha elrontják a dolgokat, de téves lenne azt mondani, hogy az Opus Dei ezt támogatja vagy segíti.

Azon kívül, hogy az Opus Deinek bűncselekményeket tulajdonít, a Da Vinci-kód szintén tévesen azt állítja, hogy vagyona és hatalomra kíván szert tenni.

További magyarázat vezető katolikus forrásokból: Az Opus Dei állítólagos vagyona és hatalma

3. Az Opus Dei és az önmegtagadás

A Da Vinci-kód szintén tévesen azt állítja, hogy az Opus Dei-tagok véres önsanyargatásokat végeznek.

Valójában, annak ellenére, hogy a történelem folyamán voltak olyan katolikus szentek, akik ilyeneket gyakoroltak, az Opus Dei-tagok nem teszik ezt.

A katolikus egyház javasolja az önmegtagadás gyakorlását, mert Jézus Krisztus szenvedésének misztériuma megmutatja, hogy az önkéntes áldozatvállalásnak természetfeletti értéke van és mások lelki hasznára válhat. Az önkéntes áldozat személyes javát is szolgálja és képessé teszi az embert arra, hogy ellenálljon bűnös hajlamainak. Ezen okokból az egyház böjtöt ír elő bizonyos napokon és javasolja, hogy a hívő másfajta önmegtagadásokat is végezzen. Az önmegtagadás azonban nem a keresztény élet központi eleme, de e nélkül senki sem kerülhet közelebb Istenhez.

„Nincsen életszentség lemondás és lelki harc nélkül.” (A *Katolikus Egyház Katekizmusa* 2015.)

Az önmegtagadás területén az Opus Dei a kis áldozatokat hangsúlyozza inkább, mint a nagyokat, ami összhangban áll szellemiségevel: a hit és a világi élet kiegészíti egymást. Például az Opus Dei-tagok megpróbálnak kitartani a munkában akkor is amikor fáradtak, vagy alkalmanként lemondanak valamilyen kisebb szórakozásról, vagy segítik a szükségben lévőket.

Néhány Opus Dei-tag korlátozott módon használja a vezeklő övet és az ostort, amelyek mindig szerepet játszottak a katolikus hagyományban, mert szimbolikusan Krisztus szenvedésére utalnak. Az egyház tanítja, hogy az embereknek ésszerű elővigyázatossággal kell ügyelniük testi épségükre. Bárki, aki tapasztalattal bír ezen a területen,

tudja, hogy ezek a gyakorlatok semmilyen formában nem tesznek kárt a testi épségben.

A Da Vinci-kód leírása a vezeklőövről és az ostorról jelentősen eltúlzott és torzított: az ember nem tud úgy kárt okozni magában, mint ahogy a regény ábrázolja. Használatuk Isten iránti szeretetből és a Jézus Krisztussal való egyesülés utáni vágyból történik, nem pedig önutálatból vagy büntetésből.

További magyarázat vezető katolikus forrásokból elérhető: *Az Opus Dei és a testi sanyargatás.*

4. Az Opus Dei és a szekták

Több helyen úgy írja le a Da Vinci-kód az Opus Deit, mint egy szekta vagy kultusz. A tény az, hogy az Opus Dei a katolikus egyház része, nem tanít és nem gyakorol semmi olyasmit, amit az egyház ne tenne. Sem tudományos, sem közismert

definíció vagy elmélet nem létezik, ami alapján a szekta vagy kultusz pejoratív kifejezést lehetne az Opus Dei-re alkalmazni.

Az Opus Dei egy katolikus intézmény, amely abban segít az embereknek, hogy hétköznapi életükben tudják élni a hitüket. Személyi prelatúraként (a katolikus egyház egy szervezeti egysége) kiegészíti a helyi katolikus plébániák munkáját úgy, hogy az embereknek kiegészítő, külön képzést és lelki vezetést nyújt.

Az Opus Dei-t 1928-ban alapította Spanyolországban egy katolikus pap, Szent Josemaría Escrivá és a helyi püspök támogatásával kezdett el ott növekedni. A Vatikántól 1950-ben kapta meg a végső megerősítést, és így terjedt el a világ sok országában. Jelenleg az Opus Dei-nek kb. 83.000 laikus tagja (3000 az USA-ban) és 2000 papja van. A világon több millió ember vesz részt a programokban és

tevékenységekben, amelyeket több mint 60 országban szerveznek.

A Da Vinci-kód olyan hatásvadász kijelentéseket is tesz, mint hogy az Opus Dei „agymosást”, „erőszakos toborzást” és „kényszerszert” alkalmaz, igazságtalanul befeketítve az Opus Dei-t olyan kifejezésekkel, amelyeket más csoportok jobban kiérdemeltek.

Az Opus Dei ajánlja az embereknek, hogy adják életüket Istennek, követve a katolikus egyházon belüli szolgálat egy speciális útját. Valaki az életét azonban csak szabadon adhatja oda, egy szívből jövő döntés alapján, és nem külső nyomásra, a nyomás egyaránt helytelen és hatástalan is. Az Opus Dei mindig tiszteletben tartja tagjainak és lehetséges tagjainak lelkiismereti szabadságát és mindenki másét is, akivel kapcsolatban áll.

A szabadság fontosságának gondolatát mutatja, hogy az Opus Dei

különleges biztosítékokkal védi a csatlakozásról szóló döntés szabad és minden információ birtokában történő meghozatalát. Pl. senki sem válhat teljes jogú taggá mielőtt nem végez 6 év szisztematikus és átfogó képzést arról, hogy mit jelent a tagság. Továbbá senki sem lehet 18 éves kora előtt ideiglenes tag és 23 éves kora előtt állandó tag.

További magyarázat vezető katolikus forrásokból elérhető: *Az Opus Dei és a szekták.*

5. Az Opus Dei és a nők

A Da Vinci-kód ezt írja az Egyesült Államokbeli Opus Dei központról: „A férfiak a fő kapun, a Lexington Avenue felől lépnek az épületbe. A nők egy mellék utcából.” (28. oldal) Ez pontatlan. Akár férfiakról, akár nőkről van szó azt az ajtót használják, amelyik az általuk látogatott épületrészhez vezet. Az épület külön részekre van osztva

azon egyszerű okból, mert az egyik rész cölibátusban élő nőké, a másik pedig cölibátusban élő férfiaké. De ezek az épületrészek nincsenek nem szerint korlátozva, és éppen a nőké és nem a férfiaké nyílik a Lexington Avenueről, épp az ellenkezője annak, amit a könyv állít. (Megj.: A könyv néha szintén pontatlanul az Opus Dei „világközpontjának” nevezi az épületet.)

A Da Vinci-kód azt is sugallja, hogy az Opus Dei nőtagjait kényszerítik, hogy a férfiak lakrészét fizetség nélkül takarítsák, és különben is alacsonyabb rendűek, mint a férfiak(41, 415-416. oldal).

Ez nem így van. Az Opus Dei mint az Egyház általában a nők és a férfiak azonos értékét és méltóságát tanítja, és a gyakorlatban is ennek megfelelően működik minden. Az Opus Deihez tartozó nők is mindenfajta foglalkozásban

megtalálhatók, mind a társadalom által megbecsült és manapság alulértékelt szakmákban, mint a házvezetés és házimunka. Az Opus Dei azt tanítja, hogy minden becsületes munka, amit Isten iránti szeretetből végeznek, azonos értékű.

Néhány numerária szabadon választja szakmáját, hogy az Opus Dei központjainak –férfiakénak és nőkének– gondját viseli. Olyan konferencia központokat is működtetnek, ahol kulturális és lelki képzések folynak. Ezek a nők szakmailag képzettek és megfelelően meg vannak fizetve minden munkáért, a ház belső berendezésért, az ellátásért és más magasan kvalifikált szolgáltatásokért. Emberek milliói, akik az Opus Dei központokban lelkigyakorlaton vagy más lelki, képzési tevékenységben vesznek részt, tanúsíthatják szaktudásukat. A Da Vinci-kód azt érzékelteti, hogy munkájuk

értéktelen és méltóságon aluli, és ez sértő ezekre a nőkre nézve.

További magyarázat vezető katolikus forrásokból elérhető: *Az Opus Dei és a nők*.

6. Az Opus Dei és a Vatikán Bankja

A Da Vinci-kód azt állítja, hogy az Opus Dei azért lett személyi prelatúra mintegy jutalomként, mert kisegítette a Vatikán Bankját (40-41, 415-416. oldal).

Sem az Opus Dei sem tagjai nem segítették ki a Vatikán Bankját. Az egyházi hatóságok azért nevezték ki 1982-ben az Opus Deit személyi prelatúrává, mert azt gondolták, hogy ez az új kánonjogi forma megfelel az Opus Dei küldetésének és szerkezetének.

A személyi prelatúra nem jelent különleges státuszt: egyike az Egyház számos kánonjogi formáinak,

amellyel különleges lelkipásztori feladatokat ellátó intézményeket jelöl. A könyvben sugallt képpel ellentétben a személyi prelátúra forma nem jelent semmilyen különleges kedvezményt a pápától vagy a helyi püspök fennhatósága alóli kivételt.

7. Az Opus Dei alapítójának szenttéavatása

A Da Vinci-kód azt is sugallja, hogy az Egyház azért enyhítette a szenttéavatási szabályokat, hogy az Opus Dei alapítóját „gyorsított eljárással” szentnek nevezhesse (40-41. oldal).

Josemaría Escrivát 2002-ben avatták szentté, 27 évvel a halála után (és nem 20 évvel, ahogy a könyv írja). Miután a Kánonjogi Kódex 1983-ban egyszerűsítette a szenttéavatás menetét, ez volt az egyike az első pereknek, ezért sokkal gyorsabban zajlott le, mint korábban szokásos

volt. Teréz anya szenttéavatása még gyorsabb lesz, hiszen halála után 6 évvel már boldoggá is avatták (Escrivá esetében ez 17 év volt). Még a régi szabályok hatálya alatt Lisieux-i Szent Teréz szenttéavatása 27 évig tartott hasonlóan Escriváéhoz.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/az-opus-dei-prelaturanak-valasza-a-da-vinci-kodra/> (2026.02.22.)